

Entrevista a Antonio Centeno

Activista del Moviment de Vida Independent
i membre de l'Oficina de Vida Independent

Vídeo 3 – La sexualitat per canviar l'imaginari col·lectiu

Antonio:

Vam començar absolutament centrats
en el tema material l'assistència personal, l'habitatge, l'accessibilitat, no?
Els temes clàssics.

I el que hem anat descobrint amb els anys
és que hem de posar també temps i energia
a la qüestió simbòlica, no?
A quins són els valors
i la mirada que hi ha sobre la nostra realitat
perquè sense canviar això
al final tampoc no canvia res.

El que vam veure el 2006
és que teníem a nivell estatal, la llei de dependència,
que reconeixia la figura de l'assistent personal.
A nivell de Catalunya, la llei de serveis socials,
que també la reconeixia.
A nivell internacional,
la Convenció dels Drets de les Persones amb Discapacitats
que també establia l'obligació dels estats
de proveir assistència personal.

Però malgrat això, passaven els anys
i la vida de les persones no canviava
Això seguia sent un programa petit, no arribava a la gent
la gent seguia o tancada en institucions
o a càrrec de la família

I llavors el que vam veure
és que això estava passant perquè hi ha unes altres lleis.
aquestes lleis que en diem "les lleis no escrites",
les lleis que la cultura, l'art, els mitjans de comunicació
van instal·lant en l'imaginari col·lectiu.

van configurant una certa idea del que és el món i la realitat
que bàsicament considera la diversitat funcional
com un mode de vida molt semblant al d'un infant.

Hi ha una mirada molt infantilitzadora
sobre la diversitat funcional
Si se'ns mira, si se'ns veu, si se'ns valora com a nens,
se'ns tracta com a tal,
i es considera natural que tinguem situacions de dependència
i que ja està bé que estigui així,
que ja estem bé amb les famílies,
o si no hi ha família, doncs en una institució
que et cuidin bé, no?

I llavors vam veure que era necessari canviar això.
D'uns anys ençà ha cobrat importància treballar l'autorepresentació
a nivell de productes culturals i de mitjans de comunicació
fent èmfasi sobretot en el tema de la sexualitat
per trencar amb aquesta visió infantilitzadora.

La sexualitat s'ha incorporat de manera molt potent,
no com un tema més després de l'esport, la cultura, l'habitatge...
No, no és un apartat més.
És un element clau per canviar la mirada sobre la nostra realitat
i per canviar les polítiques.

Crec que tot això ha estat una evolució al llarg d'una dècada llarga
i que ara, al mateix temps que estem desenvolupant
el model de ciutat d'assistència personal, que és un recurs material
al mateix temps estem fent coses
com el documental de "Yes we fuck",
o la peli de "Vivir y otras ficciones",
o la sèrie de "Trévols de quatre fulles" de Betevé.

Evidentment, si no tens recursos materials,
no pots fer vida independent.
però si no canvies la mirada,
aquests recursos no acaben d'arribar,
o quan arriben no son suficients.
Per tant s'han de treballar les dues coses.

